

me je vyplnit kytel, pro kyt jsem si šel k švagrovi (nedávno s ním pracoval), ale měl jsem smůlu, nebyl doma. Zastihl jsem tam pouze sestru Věrku a ta slíbila, že, až přijde Dan domů, že mu vyřídí, že ho potřebujeme. -Ine). Večer jsem sledoval český seriál cirkus Humberto-(př). S maminkou jsem hrál karty-(př). Nálada je dobrá. Myšlenky 6.

(...)

22. 9. 99

Dnes v 10,00 hod. jsem byl objednaný na lékařskou posudkovou komisi k dr. Topinkový, ale pozvali si mě dál až v 10,20 hod., protože tam někdo zdržoval. Změnili mě důchod na B to je, že si na ten svůj důchod můžu přivydělávat neomezeně velkou sumou peněz (přiznali mě ZPS). Poštou mě prý přijde rozhodnutí. Zařídil jsem si zlevněné jízdné pro důchodce takže si můžu kupovat jízdenky za 6Kč (stejně budu jezdit na černo). Zbytek dne jsem strávil koukáním na televizi a sněním o gorile horský nebo nížinný to je jedno (snil jsem i po probuzení) a také posloucháním wolkmena (Pet-ry Černocký). K obědu jsem měl zeleninovou a dršťkovou polévku-(př), ale stejně mě to moc nezasytilo. K večeři jsem měl guláš s kolínky a to vše posypané tvrdým sýrem-(př). Nálada je dobrá. Myšlenky 6,90 (asi z té změny důchodu).

23. 9. 99

Včera 22. 9. k 22 hod. jsem měl nutkání blížící se stupni 7. Řekl jsem to mamince a ta mě utvrdila v tom, abych jel na krizi.

Na krizi jsem měl být podle dr. Antončíkovy 5 dní na pozorování a pak by se vidělo jestli domov nebo hospitalizace. Po dojezdu na krizi byly myšlenky na stupni 6,90. Už nevím, co bylo k obědu a k večeři, ale za to vím, že jsem po probuzení snil o gorile-(př). Na pokoj přibyli 2 spolupacienti: Ondra je bezdomovec a přijali ho na dočasnou léčbu zápalu plic, je docela slušný a David se pokusil o sebevraždu-(př) si tepnu na zápěstí) a blbec chce jít na vojnu (stejně na ní nepůjde, dostane modrou knížku). David je mi nesympatický. Večer jsem se díval na televizi a když zrovna krokodýla zapichoval nožem Dundee tak se mi myšlenky zvýšily na 7. Řekl jsem to sestře z krize, co zrovna měla službu a ta mi zavolala sanitku a ta mě odvezla na příjmový pavilon, umístili mě na uzavřený pavilon 26. Aby se mi dobře spalo, tak mi píchli do zadku rohypnol (2 dny mě bolelo místo vpichu). Nálada je dobrá.

24. 9. 99

Na návštěvu za mnou přijeli rodiče-(př). Zbytek dne jsem proležel v posteli-(př). Nálada je dobrá. Myšlenky 7.

25. 9. 99

Dr. Dušek mě mírně pozměnil medikaci a to tak: Fevarin 100 mg-1-0-1, Risperdal 2 mg-1-0-1. Na odpolední komunitě se mě ptala sestřička jak se cítím, řekl jsem, že líp a pak jsem přemýšlel k jakému číslu můj stupnice bych ho přiřadil a došel jsem k číslu 4-(př) (myšlenky si uvědomuji, ale mám je pod kontrolou). Zbytek dne jsem proležel-(př). Nálada je dobrá.

AD

Ad) Olga Holubová

Právě dnes jsem se z Konfrontací (číslo 3/2002) dozvěděla, že zemřela PhDr. Olga Holubová. Tato zpráva mě velmi zarmoutila. Chtěla bych říci, že na setkání s ní nepřestanu vzpomínat. Jsem přesvědčená, že kontakt s Olgou byl zážitkem pro mnohé.

Poprve jsem Olgu Holubovou viděla v roce 2000 na Burze preventivních programů, která probíhala na Magistrátu hl. města Prahy. Krátce tam prezentovala vzdělávací program Sebeúcta. Zaujala mne svým sdělením, které bylo na rozdíl od jiných smysluplné a podávané se zaujetím a přesvědčivostí. To krátké vystoupení mne postrčilo ke Knize o rodině Virginie Satirové. Rozhodla jsem se, že bych chtěla zažít nějaký program dr. Holubové na vlastní kůži.

V různých nabídkách jsem vloni našla Rodinné mapy, které nabízel Institut pedagogicko-psychologického poradenství v Praze. Třídenní setkání s Olgou a satiterapií v jejím podání mi mnohé dalo a shodli jsme se na tom mnozí. Mnoho zážitků patřilo mezi ty těžké, ale díky Olze byly objevené a scelující. Zápisky a materiály ze semináře opatruji jako oko v hlavě a často se k nim vracím. Ve své práci a ve vztazích často hledám Olgou prezentovaný vzorec komunikace Já -Ty- Kontext. Díky rodinné mapě častěji vzpomínám na své předky a mám pro ně více pochopení.

Olga Holubová byla vzácným profesionálem, skvělým člověkem a půvabnou ženou.

Mgr. Naděžda Macounová, Pedagogicko-psychologická poradna, Náchod
1. 10. 2002

Ad) S. Kratochvíl (Konfrontace 2/2002)

Už tomu tak je, že se v ročníku 2002 ve zvýšené míře dostalo pozornosti profesor Stanislavu Kratochvílovi - mimo jiné také v ohlasech čtenářů Konfrontací. Po připomenutí data narození (S. K. je ročník 1932) v čísle

2 jsme v minulém čísle přinesli ohlas k jeho narozeninám od Lenky Gazdové a Jana Poněšického. Dnes je doplňujeme o vyznání dalších čtyř lidí: prof. Mojžíra Svobody z Brna, dalšího Standa dávného přítele Petra Hájka z Londýna a manželů Kastroňových. Věřím, že se čtenář nad touto „mírou neobvyklou“ dosud nenudil, ani nezavídal - a že se tedy ani v tomto čísle nudit nebude. Připomínání sedmdesátin S. K. v tomto čísle končí, ale časopis už nyní vyhlíží další autorovy články. (red.)

Poznámka ke Standovým narozeninám

Článků oslavujících jubilanta bylo publikováno více než dost. Ostatně, kdo zná profesora Kratochvíla (a kdo jej vlastně osobně z naší branže nezná?), nepotřebuje čistě glorifikační texty, protože jej Standa jistě mnohokrát zahltil a stále zahrnuje svým optimismem, energií, vědomostmi, entuziasmem atd. Konfrontace (resp. jejich vydavatel Zbyněk Vybíral) nabídl zajímavé téma, a sice, aby se vyjádřili jubilantovi žáci. Ač jsem jistě již dospělý a dosti starý, přesto se k tomuto postavení hlásím: patřím asi k prvním Standovým žákům i spolupracovníkům.

Pracoval jsem s ním v Psychiatrické léčebně v Kroměříži již od počátku roku 1966 a Standa mně současně přednášel na brněnské filozofické fakultě klinicko-psychologické disciplíny. Měl jsem to potěšení s ním nejen pracovat na rutinním psychologickém pracovišti, nýbrž i na akademické půdě. Nejprve na Katedře psychologie v Brně, v posledních letech jsme oba „parciálními, co se úvazku týče“ profesory klinické psychologie na Univerzitě Palackého v Olomouci.

Za nejpodstatnější však považuji naše privátní osobní kontakty a vztahy, které trvaly nepřerušeně celou tu dlouhou dobu. Z mnoha společných zážitků lze vybrat jen několik málo střípků, neboť podrobnější vzpomínání by vydalo na slušně objemnou knihu. Z dávnověku naší spolupráce si vybavuji, jak mě, jako psychologického novice, zasvěcoval do tajů terapeutických zákroků (hypnózy, nácvikové tera-

pie, aplikace a exploatace tehdy legálně používané LSD a dalších), přes techniky vedení komunity pacientů až k hodnocení a interpretaci Rorschachova testu. Přál bych všem začínajícím kolegům takového guru. Pracovali jsme s nadšením sami dva v celé kroměřížské psychiatrické léčebně s mnoha stovkami pacientů. Kontakt s pacienty byl prošťídáván diskusemi o jejich problémech a úvahami o dalším postupu. Že jsme končovali v 9 či v 10 hodin večer nebylo výjimkou, ale spíše pravidlem (k velké „radosti“ jeho rodiny).

Standu také charakterizuje neohraničená ochota předávat vše, co ví a umí, neskrývá radost z toho, že někomu se něco podařilo, že mu vyšla kniha. Systematičnost jeho přístupu jsem měl možnost sledovat např. při vzniku jeho středního díla - „Psychoterapie“. Rodila se jako přednáška pro lékaře léčebny, které byly spojeny s přednáškami pro studenty psychologie, kteří tehdy jezdili každý týden na dva dny z Brna do Kroměříže. Ověřoval si tak obsah a formu své koncepce. Ta zrodila nejprve skriptu a posléze první vydání Psychoterapie. Standa se nikdy nespokojí s hotovým - každoročně si naordinuje dobrovolnou klauzuru a výsledkem je kniha nová nebo aktualizovaná vydání některé z jeho knih dřívějších a úspěšných.

O půvabech našich společných cest by bylo možno dlouze vyprávět kouzelné historky - o ty není nouze. Bylo by to něco mezi vědeckým cestopisem a Klapkovými Třemi muži ve člunu. Např. náš dobře míněný výlet autobusem z Zürichu do Francie, kdy jsme jeli spolu se 30 nejméně devadesátiletými staroušky, pro něž to byl jediný kontakt se skutečným světem mimo oblast virtuální reality televize. Ukazovali jim z okna autobusu trávu, hory, krásy a řeku. Nutno říci, že se celou dobu skoro nevystupovalo a všechno bylo ve švýcarské němčině. Největší náš starostl byl, co odpovíme Standově sestřenci, která nám výlet nadšeně doporučila a zaplatila. Dohodli jsme se nakonec na tom, že na otázku „Jaké to bylo“ odpovíme „Zajímavé“. Nebo vzpomínám, jak při cestě do Německa sedí Standa na hraničním palouku a svým hektickým tempem píše na stroji něco velmi nutného. Či jak málem neodcesto-

val do kapitalistické ciziny (v dobách, kdy to téměř nešlo), neboť musel ještě něco dodělat na oddělení v léčebně a doháněl autobus na kole v dvacetimetrovém sněhu (to kolo jsem pak odvedl zpět do léčebny a netroufl jsem si na ně sednout).

Pokud je pochopitelné, že hyperaktivní Standa zničil ve čtyřiceti desítkách svých mentálními i fyzickými výkony, na hranici uvěřitelnosti je, že v současné době jezdí každoročně na týdenní exkurzi s celým ročníkem olomouckých studentů na pražská psychologická pracoviště. Účastníci exkurze se po návratu potají svěřují s tím, jak už nemohli a snažili se aspoň jeden den „ulejt, protože to člověk prostě nevydrží“. Standa však ano.

Představuji si živě, jak nás naši potomci (pokud zde budeme) budou vozit na kolečkových židlích a živit intravenózně, a Standa bude publikovat další práce, pohánět své okolí k většímu tempu a sdělovat, že se má fajna a užívá si to.

Tedy si to užijte, máme Tě rádi a chytáme kapky Tvé energie pro sebe sama.

Prof. PhDr. Mojmir Svoboda, CSc. (žák, kolega, přítel a fanal). Autor v současné době působí jako vedoucí Psychologického ústavu FFMU v Brně.

Čas běží, ale Standa letí

Profesorovi Kratochvílovi je neuvěřitelných 70, ale čas ho zatím nedohnal. Píšu krátce, abych přiznal svůj obdiv k němu a velký dluh. V letech 1970-1982 jsem byl postupně jeho studentem, diplomantem, podřízeným, a přítelem. Učil jsem se od něj a s ním, a dodnes vlastním řadu dovedností a zájmů, za které vděčím výhradně jemu. V roce 1982 jsme spolu jeli na konferenci do Glasgow, a v Anglii jsme se usazení na delší dobu rozloučili. Jeho doporučující dopis byl jedinou referencí, kterou jsem mohl předložit svým prvním zaměstnavatelům. V 90. letech jsem ho přilákal několikrát do Londýna přednášet našim klinickým psychologům a medikům. Během těch let, jak jsem měnil svůj životaběh, tak se měnily moje profesionální zájmy, pohled na svět a asi taky chování. Letí-

cí Standa byl v tomto ohledu paradoxně velkou stálou. Fascinován stejnými věcmi (kterých je samozřejmě slavná a heracký dlouhá řada), stejně otevřený, přející, manický a nakažlivě šťastný a optimistický. Standa je bezvadný. Jeho produkty ale taky nejsou k zahození. Po 20 letech klinické psychologizování „venku“ jsem neztratil ani trochu respektu k jeho knihám. I jiní se snaží sumarizovat a integrovat velká sousta psychologie, někteří moc dobře, ale jenom výjimečně tak dobře jako Standa. Někomu chybí klinická zkušenost nebo tvořivý nadhled, někdo příliš investuje do nějaké teorie, jednoduché věci jsou důležitě prezentovány jako věci složité. Standa píše objektivně, střídavě, jasně. Všichni, kdo ho známe, jsme recipienty šťastné náhody. Sluníme se ve společnosti jedinečného člověka a výjimečného autora. Ať nám ještě dlouho vydrží.

*P. Hájek, Ph.D., v současné době Professor of Clinical Psychology a Head of Psychology na St. Bartholomew's and the Royal London School of Medicine, University of London, Turner Street, London E1 2AD, UK
Kontakt: p.hajek@mds.gmw.ac.uk*

Milý Zbyňku Vybirale!

Je 16. listopadu a já se se studem přiznávám, že teprve teď, v lázních, čtu minulé a předminulé Konfrontace, které v běžném kalupu doma stihnu jenom přeletět. A tak jsem večera četla tvůj článek k jubileu Standy Kratochvíla, (na které jsem samozřejmě nezapomněla) a můj první pocit byl - bože, jak je ten Zbyňek mladý! Ten uvážlivý, šikovný a mírotvorný kolega z výboru České psychologické společnosti měl v době mého bližšího setkání se Standou v roce 1968 tak 7 let - počítám-li dobře. A v době průběhu jedné z prvních psychologických konferencí konané v Luhačovicích - někdy okolo roku 76 - mu mohlo být 15!

Já nyní v Luhačovicích jsem a po kolonádě se mnou chodí tehdejší vzpomínky a atmosféra. Myšlenky přicházejí a odcházejí (jak maršálové) a odešly - ovšem jen do momentu, kdy

se mi po věřejším čtení Konfrontací Standa přidá! A byl to sen dost živý, organizačně náročný a celkově vyčerpávající - Standa něco slavil, někde tancoval, něco zařizoval a my - jeho suita - povlávali a nestačili, jako obvykle. (Jen pro informaci: v noci z 15. na 16. 11. řádil v Luhačovicích víchr až 99 km v hodině, padaly haluze a ráno v parku byly oloupané kusy kůry ze stromů.) Napadlo mne, že to může být něco jako znamení, ale těch bylo dokonce víc.

Dovol malou osobní odbočku. Lidské, ale zejména ženské pocity, kdy, abych parafrázovala - mládí je pryč a do důchodu blízko - není nutno nějak rozvádět. Přesto, když mi po prozpívání noci při oslavě výročí vzniku oddělení klinické psychologie v PL Kroměříž napíše kamarád *Tvůj hlas a elán zůstávají stále stejné*, pochopitelně si to přeložím jako: *Jsi to celá ty, ale jen když zavřu oči!* A to je tedy fuji! Pod vlivem podobných zkušeností jsem si vymyslela pro další konferenci workshop „Stárnutí a my“, který by inicioval vznik svépomocné skupiny (selbsthilfegruppe), aby nás v tom bylo víc. Účastníci by museli být starší než 55 let, a Kratochvíl a Skála by měli vstup zakázán, protože by tématu nerozuměli. No a už jsem zase v Luhačovicích, kde jsem - ta náhoda! - zachytila večera ráno kousek pořadu s Jaroslavem. A tu odpověď, jak dál, jsem tam nějak slyšela: tělu je nutno poskytnout nutnou údržbu (bohužel nyní již většinou pouze odbornou) a duši je potřeba zaměstnat, aby neměla čas příliš se zabývat sama sebou. Tak mi ten den orámovali zase ti dva, kteří mi mnohokrát nasvětili cestu, a to by mišlím jako znamení mohlo stačit.

Na počátku té cesty stál odb. as. dr. Kratochvíl. Byl začátek roku 1968 a na katedře psychologie FF UJEP Brno došlo k našemu seznámení s psychoterapií. (Kterou jsem mimochodem v té době vůbec nechtěla dělat.) V letním semestru jsme si - můj tehdejší kolega (a partner) a já - zapsali na doporučení starších kolegů výběrovku u Kratochvíla. Cvičení se odbývalo v PL Kroměříž, kde už v tu dobu bylo celé oddělení klinické psychologie s vybavenými místnostmi, hypnodiárem, testy, sest-

řičkou, panem inženýrem a několika již zaměstnanými kolegy, na tehdejší dobu opravdová rarita. Bylo krásné počasí, takže některá cvičení se dokonce odbývala na střeše a atmosféra byla velmi přátelská, dělná a neformální. Bylo to něco zcela jiného, než jsme do té doby zažili, ale brzo jsme vše přijímali poměrně samozřejmě, nakonec už jsme byli třetí. V rámci semináře bylo možno zažít plno psychologických atrakcí např. pokusy s hypnózou, možnost vyzkoušet řízené sezení s LSD nebo skupinovou psychoterapii. Opravdu, byla nás celá skupina, která přišla drobatěčko později, protože se nám nevařily špagety - a on tam už seděl! Omluvili jsme se - a on nic neřekl. Pokusili jsme se vysvětlit - a on mlčel. Kolegyně, které přišly ještě po nás do všeobecného mlčení, to nevydržely a odešly. My to nějak zvládli, možná jsme tušili, že je nutno vydržet všechno, ale dodneška nevím, jak to vlastně tenkrát vydržel Standa. Ale potom se to zadrželo. Nepustil nás domů na státní svátek 9. 5. Ráno, před divčím ložnicí: „Je tam Kráta. Prý máme jít na ROZCVÍČKU! A chce nějaké POCITY, asi DENÍKY nebo co. To je jako na pionýráku.“ Začali jsme poněkud vzdorovat, bolelo nás v krku a tak. Za některými kolegyněmi přijeli ve volnu partneři - vlastně vesměs budoucí manželé, kteří nás litovali a snažili se vše zpřístupnit po svém. Chronické pacientky ještě dlouho vykládaly o orgiích, když se dvojice koupaly ve staré koupelně s jednou vanou. Čas ale kvapil. Kráta vyhlásil, že každý psycholog musí umět alespoň jeden cizí jazyk a PSAT NA STROJI, a rukou psané vyšetření že od nás nevezme. A tak nezbylo než ve svátek trdně datlovat a vztekat se a později se tomu smát. Nikdo z nás si tenkrát neuvědomil tu Standovu jasnozřivost, ale mnozí si na jeho slova později v praxi mnohokrát vzpomněli.

Jaro 1968 bylo opravdu úžasné. Všude byla cítit naděje a optimismus, všem jako by bylo těch třiačtyřicet let. A pro čtvrtý ročník zorganizoval Kratochvíl výměnný zájezd na univerzitu v Tbilisi. Pro „účastníky zájezdu“ je to obvykle spouštěcí heslo vzpomínek na fantastických 14 dní, pro někoho ovšem také na fakt,

že Kratochvíl zkoušel i po cestě ve vlaku a myslím, že to někomu i nedal. Přesto vše dopadlo nakonec dobře - vrátili jsme se v pořádku. Gruzínské studenty jsme vzali také do Prahy a pochopitelně do Kroměříže, kde se jim obzvlášť líbilo. Nejvíce Standova hypnóza. Gruzínkám stačilo, aby jim řekl „dobry den“ a už byly v tranzu. „Stáánda, sdělejaj gipnoz!“ Stačila první sugesce, a už přímo padaly do hypnózy. Po pobytu u nás se gruzínští studenti také vrátili v pořádku domů - nějak na začátku srpna 68. A myslím, že nikdo z nás už nikdy neabsolvoval tak opojný zájezd (i doslova), plný otevírajících se možností a příslibů, kdy vše bylo předem a nic nebylo nemožné. Nikdy potom nám všem už nebylo třiačtyřicet!

Kratochvíl v Americe. V té době jsme se s kolegyní Věrou Capponi už dělily o jedno sanitářské místo, pokoj a oplatky v PL Kroměříž. Chtěly jsme něco dělat, chtěly jsme pracovat a učit se u Standy a ten, když viděl náš elán, tak způsob „jak“ vymyslel. Vždycky něco vymyslel, když cítil opravdový zájem. Standovy dopisy z USA jsou proslavené. Adresáti je vždycky rozmnožili, poslali dál, a tak jsme si je předčítali i my, kroměřížští psychologové, na pátečních seminářích. A po roce? To uvítal Standa novocvičený sbor „Zdráv buď, ó pane náš, lid tvůj tě vítá.“ Zazpívali jsme si, a potom jsme pochopitelně začali kmitat - se Standovým příjezdem se život v léčebně opět roztočil do vysokých obrátek.

Přišel rok 1970 a já jsem nastoupila v Kroměříži po absolutoriu naplno. Myslím, že v té době jsem nejvíce oceňovala systém, který na psychologii byl. Život byl sice v běhu, ale ten běh měl svá pravidla, dobré vybavení a svůj řád. Vyšetření se archivovala, testy byly pro každého namnožené, u Standy v knihovně bylo skoro všechno. Jezdili jsme po konferencích, seminářích, všude byl někdo z Kroměříže. Tuším, že na jaře 71 zařídil Standa mikrobús a vyjeli jsme po léčebnách, pamatují si např. na Sadskou, Lobeč... a jeli jsme i za hranice (Polsko). Bylo potřeba, abychom se důkladně seznámili se zařízeními léčícími neurozy komunitním systémem, protože v tu dobu

se už chystalo otevření 18B. Možnost podílet se na vytváření koncepcí a systémů, zůstala pro mne do dneška velmi uspokojující, ovšem podmínkou je, aby byla tak podnětná atmosféra a takový způsob vedení, jakou uměl vytvořit Standa. Tenkrát jsem poprvé zažila úžasný pocit práce ve fungujícím týmu. Skutečnost, že v týmové práci „duch“ týmu opravdu záleží na osobnosti šéfa, jsem si uvědomila až mnohem později.

Nestačilo to - začaly kurzy pro hypnózu. (Pořád se něco dělo.) My, kteří jsme bydleli v léčebně, jsme měli výhodu, ovšem zase nás všudypřítomný Kratochvíl spolehlivě vyhmátl, kdykoli potřeboval. Tehdy bydlela ještě i Standova rodina v léčebně a já si dodneška netroufla zeptat se Standovy ženy Vlastičky, jestli to bylo spíš dobře, nebo špatně. Pracovat v Kroměříži v tu dobu nebyl pracovní poměr, ale služba. Ale nedali jsme se jen tak lehce. Spojenými silami jsme občas Standu brzdili

anebo mu něco provedli. Při prvním kurzu hypnózy jsme povinně asistovali jako pomocníci. Já jsem vypadala dost brzo - jistý gynekolog na mou sugesci „táhne vás to ke mně“ řekl „Ano“ a odešli jsme. Takové úlety Standu neviděl moc rád. Ale když kolega Vlastík zhypnotizoval vzadu naši kamarádku a převedl ji na Standovy sugesci, kterými pracoval na půdii s pokusnou osobou, takže na jeho pokyny najednou reagovaly osoby dvě, zvládl Standa situaci bravurně.

Co bylo dál? Většina z nás z Kroměříže odešla. Rodiny, nová místa, chalupy a tak jednou za rok rodinná setkávání. Ale něco přece zůstalo - kontakty s normálními lidmi. Výcviky, komunity, psychotherapeutické konference. „Deviantní“ ostrůvky, kde se dalo dýchat a mluvit - a podle Standova také zpívat a tančit, nebo aspoň chodit a běhat. Chorod „let kiss“, hymna „maršálové“. Všechno jsme tak prožívali - ti po nás už to budou jen normálně tančit a zpívat.

Sedmdesátiletý prof. Stanislav Kratochvíl (uprostřed), krátce po narozeninách, obklopen dalšími dvěma profesory klinické psychologie. Vlevo prof. Svoboda; vpravo prof. Vymětal. Jak k snímku připsal Standa, jsou vyfoceni „ve vzácně shodě těsně před navrhováním jmenování čtvrtého (Petra Weissse) na vědecké radě University Palackého“. Snímek byl pořízen v září 2002 ve dvaraně rektorátu olomoucké university.

Jak to tedy je?

Napsal jsem v bulletinu rodinných terapeutů lehkovážně takový povzdech nad seniorstvím v oboru, jako reakci nad další ztrátou a snad i v atmosféře blížících se padesátin. Bylo těch ztrát v poslední době trochu mnoho. Za Petrem Bošem odešel nečekaně i Jan Špitz a nyní i Olga Holubová. I Zdeněk Rieger si povzdechl v e-mailu, že mu chybí Petr Boš. A zrovna na Zdenka jsem si vzpomněl v té své chandře, a řekl jsem si, že zrovna on by se měl postavit na místo odcházejících otců. Ale copak on na něm nestojí? A to je to, co mě nyní mrzí. V ten moment jsem viděl jen jeden úhel pohledu. Chyběla mi ráznost a rozhodnost, která by se projevila při jednání v organizačních kruzích, např. ve výboru sekce rodinné terapie, angažováním se při jednáních, kde se vždycky vyjednává prostor pro ty mladší, pro to nové, co vzniká, kde se vždy musí někdo

postavit proti krátkozrakosti a sobectví jedinců ve prospěch společenství. Jako by zrovna tohle bylo měřítkem seniorství. Jako by nestačilo, že má Zdeněk volné ruce k vyjadřování svých názorů, a že to taky vždycky dělal a dělá. Jeho Zrnění (Podívejme: Word se rozhodl, že mi nedovolí dvě velká písmena na začátku slova, tady máte tu pc-svobodu!) mě pohladilo po duši i přesto, že jsem já si dovilil hodit po něm otázkou Proč je upostraněný! Houby upostraněny! Starej Rýgr je tam, kde má být. Je básníkem rodinných terapeutů v Čechách, pro mnoho z nich také fotrem, na kterého dají. Pro mě taky. A ještě něco: nebytí pozorného Zbyňka Vybírala, který si mé problematické poznámky v Sofftóru všiml, nebyl bych si to v tom fofru událostí snad ani všiml. Ejhle kolik nás pečuje o společnou psycho-terapeutickou domácnost!

V. Chvála v *Liberaci* 20. 9. 02

Hledáme vedoucího kontaktního pracovníka / pracovníci

Jsmo nezisková nevládní organizace Sdružení českých řemeslníků a sdružujeme 30 řemeslníků různých profesí z Hradce Králové. Ti odvádějí 15% ze svých zisků na konto sdružení. Odtud finance čerpají sociální pracovníci, pořádající veřejné akce pro problémové děti a mládež v HK. Hlavním cílem je vybudování volnočasového nízkoprahového centra Klídek.

Podmínky:

- vysokoškolské vzdělání v oborech: soc. práce, soc. pedagog, soc psycholog, speciální pedagog, příp. příbuzné obory,
- nadšení a chuť pomáhat,
- zodpovědnost a schopnost samostatně pracovat,
- znalost práce na PC.

Vítáme:

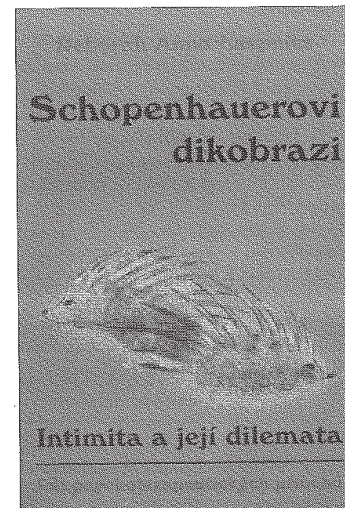
- odborný sebezkušenostní výcvik, specializované kurzy (krizová intervence...apod),
- praxi v oboru a znalost grantové politiky.

Nabízíme:

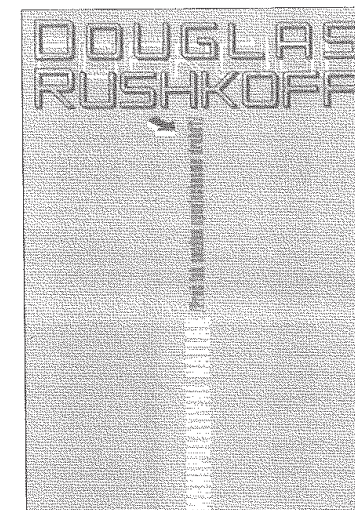
- velkou možnost seberealizace v novém projektu,
- kolektiv mladých a nadšených lidí,
- dobrý pocit ze smysluplné práce,
- měsíční platové ohodnocení.

Kontakty: Simona Zatloukalová, 737 / 835 681, zatloukalova@remeslnicikh.cz
Tomáš Langr, 603 / 258 555, langr@remeslnicikh.cz

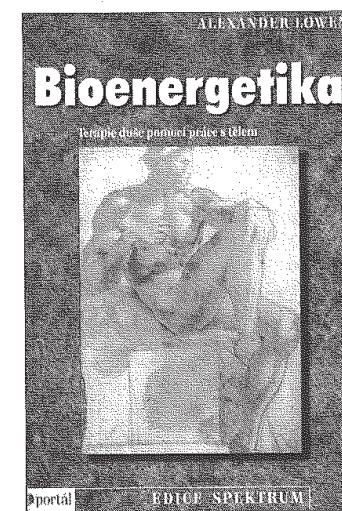
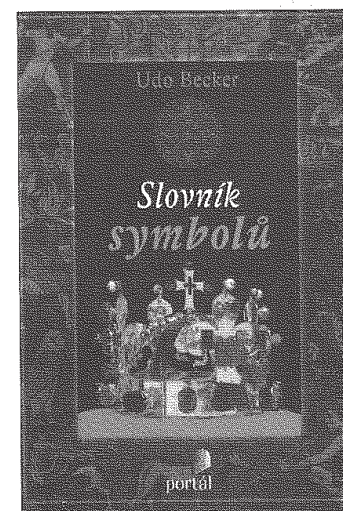
Sdružení českých řemeslníků, Hlavní 194, Hradec Králové, 500 08. www.remeslnicikh.cz

Debrah Luepnitzová je excelentní yalamovskou vypravěčkou psycho-terapeutických příběhů. Objev sezóny!

Rushkoffův *Manipulativní nátlak* vyšel v říjnu 2002 a velmi dobře se prodává.

Novinky z Portálu